Fra Rigsdagen.

Den 28de November var Forslaget om Kvindernes kommunale Valgret til første og eneste Behandling i Landstinget.

P. G. C. Jensen kritiserede Folketingets Behandling af Sagen: det havde aldeles ikke drøftet den til Trods for, at Forslaget var meget forskelligt fra det, som Folketinget vedtog i Samlingen 1887—88.

Paa dette Forslag var Valgbarheden bleven udstemt, og det gjaldt kun Enker og ugifte Kvinder, mens det nu foreliggende og i Folketinget vedtagne lød paa Valgret og Valgbarhed og medtog de gifte Kvinder, der svarer direkte Skat. Folketinget havde ingen Forklaring givet af sit forandrede Standpunkt. Taleren endte saaledes:

»Efter min Opfattelse er der for dette Ting al Anledning til at vise Forslaget netop den samme Interesse, som Folketinget har vist det, i Henseende til dets Behandling, altsaa at undlade at drøfte denne Sags Realitet. Da jeg desuden ikke let kunde tænke mig, hvad der skulde have foranlediget Landstinget til at forandre sit Standpunkt fra 1888, vil jeg tillade mig at foreslaa, at man gentager den Dagsorden, som den Gang blev vedtaget, og jeg skal derfor tillade mig at foreslaa, at Tinget vedtager følgende Dagsorden:

»*Da Landstinget fastholder den Formening, at det hverken vil være i Samfundets eller i Kvindernes Interesse, at der tildeles disse Valgret — saa lidt som Valgbarhed — gaar Tinget over til den næste Sag paa Dagsordenen.*«

Jeg skal tillade mig at anbefale Vedtagelsen af denne Dagsorden.«

Om denne Dagsorden og ikke om selve Forslaget kom altsaa Forhandlingen til at dreje sig.

S. Jensen fandt det hensynsløst at stille Forslag til en saadan Dagsorden. Hensynsløst mod Folketinget, hvis Flertal rimeligvis fandt, at det drejede sig om en saa naturlig og billig Ret, at videre Drøftelse var overflødig, og hensynsløst mod Kvinderne. Hvorfor skulde de danske Kvinder savne de Rettigheder, som Kvinderne paa Island og i vore Nabolande havde? At Forslaget skulde lægges hen af *Hensyn til Kvinderne,* forstod Taleren ikke. Der forelaa ingen Ting om, at Kvinderne i de Lande, hvor de havde større borgerlige Rettigheder, følte sig besværede af dem. Heller ikke *Hensynet til Samfundet* forstod han. Vi selv havde haft tre berømte Dronninger. Og i hvor mange af de »smaa Hjem« var ikke Kvinden den bærende Kraft? Og stod der ikke betydelige Kvinder bag saa godt som alle store Mænd? Endelig fandt Taleren det uklogt at afvise Sagen. Den Bevægelse, man